

der bo udenfor det Sogn, hvor Valgmenighedskirken ligger, ville kunne vælge, om de ville gøre deres Valgret gældende i det Sogn, hvor de bo, eller i det Sogn, hvor Valgmenighedskirken ligger. Jeg ved ikke, om jeg tager fejl i saa Henseende, men have de denne Ret, forekommer det mig at være meget uheldigt, for ikke at bruge det Udtryk, at det næsten kunde blive uretfærdigt overfor den Sognemenighed, hvor deres Kirke eller Bedesal ligger.

Ifølge Valgmenighedslovens § 22, 2det Stykke, er der givet Sognebaandsløserne, altsaa Valgmenighedsmedlemmerne, Frihed for Deltagelse i Udgifterne til Vedligeholdelse og Drift af de Kirker, der ere i samme Sogn, hvor de have deres Valgmenighed. Dette er en Begunstigelse for dem. Og i § 3 er der en lignende, idet det der hedder, at i Ligninger i Anledning af Højtidsofferets Afløsning medtages Valgmenighedens Medlemmer, naar Sognets offerberettigede Kirkebetjente tillige ere antagne til at betjene Valgmenigheden, og da kun i Udredelsen af det samlede Afløsningsvederlag, som tilkommer disse Kirkebetjente. Men de allerfleste Steder, i alt Fald de Steder, jeg kender, kan Kirkebetjenten ikke besørge Tjenesten baade i Valgmenigheden og i Sognemenigheden. Det forekommer mig desuden, at de Ting, som Sognemenighedens Menighedsraadsmedlemmer faa med at gøre i Henhold til Lovforslagets § 14, kunne Valgmenighedsfolkene ikke have særlig Interesse af for Sognemenighedens Vedkommende. Saadanne Ting som, hvem der skal besørge Kirkesangertjenesten, hvem der skal læse i Kordøren, hvem der skal lede Tjenesten under Messefald, om der skal være Konfirmation i Sognekirken een eller to Gange om Aaret, om Indførelsen af nye autoriserede Salmebøger o. s. v., alt dette kunne, forekommer det mig, Valgmenighedsfolkene ikke have Interesse af at være med til at bestemme med Hensyn til en Kirke, hvor de egentlig ikke deltage i Tjenesten, i alt Fald kun yderst sjældent.

Jeg mener derfor, at der sker nogen Uret, naar Valgmenigheden kan indsætte sine Medlemmer i et saadant Menighedsraad. Jeg kender et Tilfælde, hvor der er saa mange Menighedsmedlemmer i Valgmenigheden, at de allerede efter Menighedsraadsloven af 1903 have kunnet besætte Halvdelen af Pladserne, altsaa vælge de to, og hvor det endog er gjort paa den Maade, at selve Valgmenighedspræsten er sat ind i Sognemenighedens Menighedsraad.

Det forekommer mig at kunne blive uheldigt, om end jeg ikke vil sige, at det er uheldigt i dette Tilfælde. Jeg tror at vide, at det gaar overordentlig fredeligt og godt til i dette Menighedsraad, fordi baade Sognepæsten og Valgmenighedspræsten ere fordragelige og forstandige Mænd, der forstaa at tage det tilbørlige Hensyn. Men det kunde jo tænkes, at der ikke var et godt Forhold mellem saadanne to Præster, og saa kunde det dog sikkert afstedkomme ret ubehagelige Stridigheder. Ikke at tale om, at det vil være ganske urimeligt, at Valgmenighedspræsten og hans Valgmenighedsmedlemmer skulde være med til at bestemme, hvem der i Tilfælde af Ledighed skulde være Præst ved Sognekirken.

Jeg kunde ønske, at der nok aabnedes Adgang for Valgmenighederne og deres Medlemmer Landet over til at være med til Valget af Menighedsraad, men var det ikke tænkeligt, at Valgmenighederne kunde føres ind under denne Lovs Bestemmelser for deres eget Vedkommende? De ere jo dog saa frie i hele deres Stilling, at jeg ikke synes, de kunne have nogen Interesse af at øve Indflydelse paa Sognemenighedernes, men derimod paa deres egne Anliggender. Derved vilde altsaa det kunne undgaas, som jeg før nævnedes kunde medføre Vanskeligheder, at udensofns Menighedsmedlemmer af Valgmenigheden kunde ganske overrumple en Sognemenighed. De vilde faa Valgret indenfor deres egen Menighed, og da Valgmenighederne og Friemenighederne ere anerkendte som hørende til den lutherske Kirke og staaende indenfor Folkekirken, forekommer det mig, at dette vilde være fuldt berettiget. Forholdet er jo i Virkeligheden det, at de have deres Menighedsraad, i det mindste have de Valgmenigheder, jeg kender, frit valgte Menighedsraad. Men det kunde maaske være hensigtsmæssigt, at et saadant Menighedsraad kom til Veje efter bestemte lovgivne Regler, lige saavel som i Sognemenigheden, thi det er jo ikke udelukket, at der undertiden kan være smaa Rivninger indenfor en Valgmenighed om ret betydelige Ting. Det er ingen Hemmelighed. Det foreligger der ganske sikkert Erfaringer for.

Den meget frie Stilling, som Valgmenighederne have, skal jeg paa ingen mulig Maade ønske beskaeren, men det kan ikke nægtes, at der deraf kan flyde adskillige Ubehageligheder. Jeg skal tillade mig at nævne et Eksempel. Jeg kender et Sted i Landet en Valgmenighed, hvor Præsten øver en ret streng Kirketugt. Jeg